

Krigen og efter Krigen. Og det er jo ikke nogen Hemmelighed for andre end det ærede Medlem Hr. Slebsager, at en saadan Tilskudsordning som denne har været praktiseret til visse Tider og overfor visse Forhold rundt om i Verden. Den har været praktiseret i Tyskland, i Sverige, i Italien og allerede for flere Aar siden i Holland overfor enkelte Industrier, og den har været praktiseret eller i hvert Fald forsøgt praktiseret i England og atter i Holland, og den har endelig ogsaa været praktiseret i Danmark overfor Kaolin-Industrien. Der er altsaa Erfaringer nok at bygge paa i saa Henseende herhjemme fra og udefra, selv om der skulde være en Uoverensstemmelse mellem to Indberetninger fra et enkelt Land. Men i øvrigt forekommer det mig unægteligt, at det, der er det afgørende og det vigtigste i Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal komme Industrien til Hjælp, er Forholdene her i Danmark, og naar vi staa med op imod 90 000 arbejdsløse, forekommer det mig, at saa er Betingelserne til Stede, hvor det er rimeligt at skride til Hjælpeforanstaltninger, uanset om man synes om det eller ikke. Jeg kan ganske stille mig ved Siden af Industrien og sige: Ja, jeg er virkelig heller ikke Tilhænger af det Princip at give Industrien Tilskud, selvfølgelig ikke. Saa længe man har privat-kapitalistisk drevne Forretninger, er det naturligvis rimeligt, at de klarer sig ved egne Midler, men naar der kommer ekstraordinære Forhold til Stede som dem, vi nu oplever og har oplevet under forskellige Former gennem lang Tid, vil jeg, uanset hvorledes en Ordning har virket i Holland eller et andet Sted, være med til at træffe Foranstaltninger i mit eget Land og forsøge de Midler, som jeg mener til enhver Tid staa til Raadighed, for at hjælpe de paagældende.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann har jo gjort forskellige Bemærkninger foruden den, jeg allerede har sagt et Par Ord om. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem havde svært ved at finde Argumenter mod det foreliggende Lovforslag. Det maa være uhyre svært, da det dog kun er faa Dage siden, det ærede Medlem holdt en Tale, der jo ikke var oplagt med det Formaal, at han skulde slutte med at sige: Stem imod. Det var den 13. Januar, og i Dag har vi den 29. Januar, altsaa, det er godt 14 Dage siden, det ærede Medlem holdt sin første Tale om det foreliggende Lovforslag. Jeg finder, naar jeg nu igen gennemser Talen, som jeg omhyggeligt hørte paa den paagældende Dag og syntes var en rigtig pæn

Tale, en rigtig god Tale til Støtte for det efter min Mening fortræffelige Lovforslag, som vi den Dag var enige om sikkert kunde gøre nogen Nytte, følgende Linier, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse nok tør citere — de findes paa Spalte 3904—05: „Jeg vil paa samme Maade sige, at naar vi fra konservativ Side ved Behandlingen her i Salen af Forslaget ikke paa Forhaand stiller os afgørende imod dette Forslag, er det, fordi vi ikke ønsker at tage Ansvaret bort fra Regeringen for Forslaget og for ikke at standse den videre Udvikling, som saa stærkt er lovet, som saa stærkt ogsaa er betonet i Bemærkningerne til Lovforslaget. Vi vil heller ikke overtage Ansvaret for, at Løftet i Lovforslagets Bemærkninger om, at dette Forslag kan bringe 30 000 Arbejdere Beskæftigelse i 100 Arbejdsdage, ikke skulde komme til at gaa i Opfyldelse. Vi tror, Situationen er for alvorlig til, at man kan modsætte sig dette, og vi skulde unægtelig være glade, hvis Løftet kunde gaa i Opfyldelse.“ Se, dette lille Uddrag af det ærede Medlems store Tale er virkelig ikke en Optakt til at stemme imod det foreliggende Lovforslag. Nej, det var Optakt til en ærlig og redelig Forhandling for at skaffe et godt Resultat til Modvirkning af Arbejdsløsheden. Og saa kommer efter 16 Dages Forløb Resultatet i en Tale, som vil staa som den diametrale Modsætning til den Kraft, der var i Talen den 13. Januar, og som det ærede Medlem altsaa slutter med paa sit Partis Vegne at tilraade, at man stemmer imod dette Lovforslag. Man tager altsaa efter det ærede Medlems eget Sigende Ansvaret bort fra Regeringen for, at nu sker der ingenting, tager Ansvaret paa sig for, at nu gaar der fremdeles op imod 100 000 arbejdsløse, der ikke kan faa Beskæftigelse, tager Ansvaret paa sig og bort fra Regeringen for, at 10 000—20 000—30 000 Arbejdere ikke bliver beskæftiget i 100 Dage. Det er Konsekvensen af den ynkelige Stilling, som det konservative Parti har tvunget det ærede Medlem ind i. Det ærede Medlem ser ganske bort fra eller maa paa sit Partis Vegne ganske se bort fra den Kendsgerning, at Arbejderne i vid Udstrækning gennem de Repræsentanter, der har deltaget i de forudgaaende Forhandlinger, har erklæret sig rede til enhver forstandig Medvirken til at tage op til Drøftelse mere eller mindre abnorme Forhold paa Lønningsomraadet, og at de gennem deres Repræsentanter paa Rigsdagen har vist deres Villighed til at træde støttende til overfor Industrier, hvis Indehavere maaske i hvert Fald i nogle Tilfælde kan siges at